

SAMENVATTING

Het basisinkomen staat steeds vaker in de schijnwerpers en eigenlijk is dat geen toeval. Wie goed nadenkt over de toekomst beseft dat ver doorgedreven automatisering en digitalisering niet zonder gevolgen kunnen blijven voor ons socio-economisch model.

In het huidige systeem haalt de overheid het gros van haar inkomsten uit belastingen op arbeid die mensen leveren in ruil voor een inkomen. Dit inkomen is nodig om de markt te voorzien van een consumptieve vraag. Stel nu dat het gros van de jobs in de toekomst verdwijnt? Is een verdeling van de economische toegevoegde waarde op basis van (betaalde) arbeid dan nog functioneel?

Indien we niet willen terechtkomen in een wereld waar alle rijkdom geconcentreerd zit bij enkelen, dan zullen we grondig moeten sleutelen aan onze maatschappijordening. Een robotbelasting en een verspreiding van het bezit van kapitaal zijn zeer concrete denkpijlers. Een basisinkomen – eventueel gefinancierd via een belasting op toegevoegde waarde - is dat ook. Dat basisinkomen zal er anders uitzien dan de proefballonnetjes die daarover vandaag worden opgelaten. De vraag is bijgevolg niet of het er komt maar wel onder welke vorm, tegen wanneer en via welke weg.

Inspiratienota 93
februari 2017

Basisinkomen: oordeel niet te vlug

In Finland krijgt een groep van 2000 werklozen vanaf begin dit jaar een door de overheid gegarandeerd basisinkomen van 560 euro per maand. Het is één van de vele experimenten die wereldwijd lopen om de haalbaarheid van een basisinkomen (BI) te onderzoeken. De plotse urgentie om de modaliteiten van een BI in kaart te brengen, heeft alles te maken met de snelheid van verandering in onze samenleving. Ons betoog is dan ook dat het BI er vroeg of laat zal komen, als een noodzaak in een samenleving waar de verdeling van de toegevoegde waarde veel minder zal gebaseerd zijn op betaalde arbeid. De vraag is dus niet of het BI er komt, maar onder welke vorm, tegen wanneer en via welke weg.

1. Wat is een basisinkomen?

Een basisinkomen (BI) is in essentie een onvoorwaardelijk inkomen dat elke burger krijgt, ongeacht diens persoonlijke kenmerken of situatie, inkomen of reeds opgebouwd vermogen. Het BI wordt vaak verdedigd op filosofische of idealistische gronden. Een BI voor iedereen kan bijvoorbeeld beschouwd worden als een fundamenteel recht van iedere mens, een soort aandeel in de natuurlijke rijkdom. Eerdere experimenten met een BI (Canada, VS, Rwanda, Namibië, Liberia,...) tonen aan dat mensen niet noodzakelijk minder gaan werken maar zich integendeel willen blijven ontplooiën en dat een BI hen daarbij kan helpen. Een BI werkt in zekere zin bevrijdend.

Niet alleen de economische vrijheid is belangrijk. Politieke filosofen zoals Philippe Van Parijs, een autoriteit op het vlak van BI, beklemtonen dat het BI niet mag worden gezien als een substituut voor de bestaande sociale voorzieningen. Hij ziet het BI eerder als een onvoorwaardelijke bodem, een inkomensniveau waar niemand onderdoor kan. Dat sluit niet uit dat bepaalde doelgroepen een aanvullende uitkering of sociale voordelen kunnen genieten bovenop het BI. Zulke toeslagen kunnen overigens wor-

den gekoppeld aan het inkomen. Een BI mag evenmin gezien worden als een substituuat voor basisonderwijs of gezondheidszorg. Het echte verschil tussen een BI en een uitkering is het onvoorwaardelijk karakter. Een uitkering biedt bescherming tegen armoede en uitsluiting, maar een BI heeft de potentie om mensen letterlijk te bevrijden en dit in meerdere opzichten. Aan het BI zijn immers geen voorwaarden verbonden. Dit onvoorwaardelijk karakter wordt gevormd door vier basiselementen:¹

Het BI is geen substituuat voor de bestaande sociale voorzieningen.

1. **Het BI is een uitkering in geld (cash)** en niet in natura of andere voordelen. Als we mensen echt willen bevrijden, dan is paternalisme uit den boze en dan moeten we ze geld geven in plaats van bijvoorbeeld maaltijdcheques voor gezonde voeding. Van dit principe kan echter wel worden afgeweken voor wat betreft gezondheidszorg en basisonderwijs.
2. **Het BI komt toe aan het individu.** Ongeacht de burgerlijke staat, gezinssamenstelling, geslacht, kenmerken,... iedereen krijgt een even hoog BI. Een BI is in die zin ook neutraal ten aanzien van de samenlevingsvorm die mensen kiezen. Alleenstaand, gehuwd of samenwonend,... met of zonder kinderen,... het BI is er onvoorwaardelijk voor iedereen.
3. **Het BI is universeel** en staat los van het inkomen of de vermogenstoestand van het individu. Het BI is een vast ex ante bepaald bedrag. Dat ook de rijken het BI genieten, lijkt een vorm van sociale verspilling van middelen. De voorstanders wijzen er echter op dat niets de toegang tot het BI mag blokkeren. Enkel op die wijze kan men schaamte, verlegenheid, onwetendheid of andere obstakels tot het toekennen van een BI overwinnen.
4. **Er zijn geen arbeidsvoorwaarden verbonden** aan het bekomen van een BI. Je hoeft niet te werken of werk te zoeken om recht te hebben op een BI.

Aan het BI zijn geen voorwaarden verbonden. Dit onvoorwaardelijk karakter wordt gevormd door vier basiselementen.

De universaliteit en het onvoorwaardelijk karakter van een BI zijn feitelijk de keerzijde van dezelfde medaille. In figuur 1 hebben we die symbiose schematisch weergegeven. Universaliteit maakt het gemakkelijker om 'ja' te zeggen tegen een laagbetaalde job. Je beschikt immers reeds over een zeker inkomen. Het aanvaarden van een betaalde baan — ongeacht de hoogte van de vergoeding die daar tegenover staat — ontnemt niet het recht op het BI. De werkloosheidsval wordt op die manier vermeden. Een mogelijk gevaar is dat de werkgever het loonniveau zal willen drukken omdat hij weet dat iedereen reeds over een inkomen beschikt. Echter, het feit dat er geen voorwaarden zijn verbonden aan een BI, maakt ook dat de 'ja' van de werknemer er alleen maar komt indien de job voldoende perspectieven biedt. De andere kant van de medaille is immers dat je als werknemer 'nee' kunt zeggen tegen een jobaanbieding. Je hoeft die niet te aanvaarden om het recht op een BI te behouden want dat recht is onvoorwaardelijk. Hiermee wordt de tewerkstellingsval (moeten werken) op haar beurt vermeden.

De symbiose bestaat erin dat je mensen enerzijds ontslaat van een verplichting, maar dat er anderzijds een opportuniteit wordt gecreëerd. Die twee elementen zijn belangrijk voor het wekken van vertrouwen in een arbeidsmarkt waar tewerkstellingszekerheid

¹ Zie ook Van Parijs Ph. en Vanderborght Y., 2016.

Figuur 1:
Universaliteit en onvoorwaardelijk karakter
basisinkomen

Bron: ETION

steeds meer onder druk komt te staan. Het 'empoweren' van mensen vraagt dat de basisvoorzieningen onvoorwaardelijk worden gegarandeerd.

2. Onbetaalbaar?

Argumenten tegen een BI zijn er genoeg. Een aantal zijn filosofisch-maatschappelijk zoals de vrees dat ledigheid het oorkussen des duivels is. Want zullen mensen nog wel bereid zijn te werken en wat zullen ze niet allemaal doen met de vrijgekomen tijd? De grootste vraagtekens worden geplaatst bij de financiële haalbaarheid van het BI. Indien we 11 miljoen Belgen onvoorwaardelijk een maandelijks inkomen van, bij wijze van voorbeeld, 1.000 euro willen geven dan kost dat de staatskas jaarlijks 130 miljard euro. Dat is beduidend meer dan de 103 miljard die de Belgische overheden gezamenlijk uitgeven aan sociale uitkeringen – waaronder werkloosheidsvergoedingen,

Sociale uitkeringen	103,2		
Vervangingsinkomens	59,5	waaronder	
		Pensioenen	41,8
		Ziekte en invaliditeit	7,4
		Arbeidsongevallen en beroepsziekten	0,5
		Leefloon	0,9
		Werkloosheidsuitkeringen	6,3
		" met bedrijfstoelage	1,4
		LBO en tijdskrediet	0,6
		Inkomensgarantie ouderen	0,6
Overige sociale uitkeringen	43,7	waaronder	
		Gezondheidszorg	28,3
		Kinderbijslag	6,4
		Gehandicaptenzorg	p.m.
Bezoldigingen overheids personeel	51,2		

Figuur 2:
Overheidsuitgaven (miljard euro, 2015)

Bron: NBB

Berekeningen rond de haalbaarheid houden geen rekening met de grote maatschappelijke veranderingen.

leeflonen, pensioenen,... maar ook uitgaven voor gezondheidszorg, kinderbijslag en gehandicaptenzorg (zie figuur 2). De gezamenlijke pot van sociale uitgaven volstaat dus niet om een BI te financieren. We zouden bovendien de huidige toegang tot gezondheidszorg (28,3 miljard euro) alsook het basisonderwijs voor iedereen willen behouden. Dit maakt het plaatje nog meer onrealistisch.

Bij deze berekeningen horen een aantal kanttekeningen. Om te beginnen zouden we het recht op een BI leeftijdsgebonden kunnen maken. Mochten we de leeftijdsgrens leggen op 18 jaar, dan betekent dit met een groep van 2,8 miljoen jongeren een minderkost van 27,4 miljard euro. Dat scheelt reeds een slok op een borrel. We moeten ook opletten voor dubbelstellingen. De bezoldigingen van overheidspersoneel kosten 51,2 miljard euro. Gezien haar universeel en onvoorwaardelijk karakter kan het niet de bedoeling zijn om de kosten van het BI voor deze groep integraal te recupereren uit dit budget. Maar evenmin kunnen we ervan uitgaan dat alle ambtenaren een netto-loonsverhoging van 1.000 euro per maand zullen krijgen met een prijskaartje van 9 miljard euro. Voor de lange lijst uitkeringen belooft de kostprijs enkele tientallen miljarden euro's. Het probleem met deze manier van berekenen is dat ze vertrekt van de huidige situatie en dat het BI daar als een extra inkomen bovenop wordt gegooid. Die werkwijze gaat voorbij aan een aantal fundamentele maatschappelijke veranderingen die we verderop zullen bespreken. Tot slot zijn er wellicht ook tal van efficiëntieverbeteringen ten gevolge van het invoeren van een BI. Ook die kunnen gebruikt worden voor de bekostiging ervan.

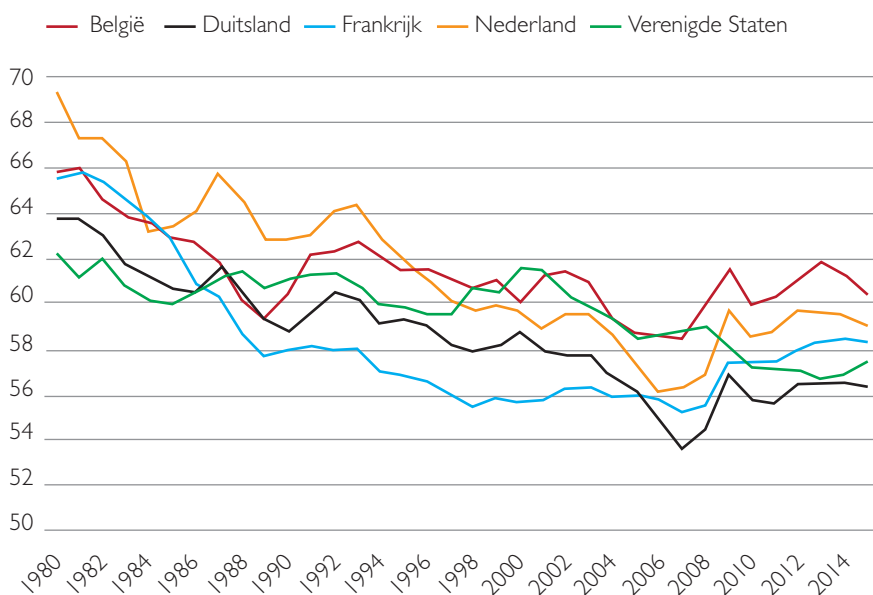
3. Dalend loonaandeel en toenemende ongelijkheid

Een meer fundamentele tekortkoming van hoger geciteerde berekeningen is dat ze vertrekken vanuit de huidige situatie. Men probeert het BI een plaats te geven in ons huidig socio-economisch systeem waar mensen werken voor een arbeidsinkomen en de overheid het gros van haar inkomsten haalt door daarop belastingen te heffen. Ook ons fiscaal systeem zit geworteld in een lange voorgeschiedenis met tal van tradities en gewoonten. Ons belastingsysteem is verre van optimaal maar een voordeel is wel dat het sterk herverdelend werkt. Onze personenbelasting is bijvoorbeeld — ondanks de vele aftrekken — nog steeds zeer progressief. In combinatie met de hogergenoemde sociale uitgaven maakt dit ons land tot één van de meeste gelijke op het vlak van inkomensverdeling. De vergrijzing maakt dit model echter steeds minder financierbaar. Ook met onze vermogensongelijkheid zitten we in de toekomst niet goed. Vermogens zijn bij ons meer gespreid dan in Angelsaksische landen of Duitsland, maar de ongelijkheid is niettemin de voorbije decennia toegenomen. We moeten echter vrezen dat een aantal dieperliggende structurele factoren de ongelijkheid de komende decennia verder zal opdrijven en dat ons huidig sociaal systeem daar mogelijk niet is tegenopgewassen.

Een zorgwekkend fenomeen is de daling van het loonaandeel in de economie.

Een zorgwekkend fenomeen is bijvoorbeeld het feit dat het loonaandeel in de economie alsmat kleiner wordt. Dit loonaandeel is complementair met het deel van de koek dat vloeit naar het kapitaal onder de vorm van winst. Figuur 3 toont aan hoe dit loonaandeel de voorbije decennia systematisch in een aantal landen is gedaald. Dit is

overigens een algemeen fenomeen binnen de OESO. Een daling van het loonaandeel hoeft niet meteen dramatisch te zijn maar zet de deur open voor een maatschappelijk ongelijkheidsprobleem. Het IMF, de OESO, de Europese Commissie schreven in het verleden de daling van het loonaandeel toe aan zowel de globalisering als aan de technologische vooruitgang. Het inschakelen van honderden miljoenen goedkope arbeidskrachten in opkomende economieën zette het loonaandeel in het rijke Westen onder druk. Digitalisering en automatisering verminderen dan weer de vraag naar routinematige taken en technologische vooruitgang zorgde reeds voor fragmentatie van productieketens en meer mogelijkheden voor offshoring.

Figuur 3: Dalend loonaandeel (verloning als percentage bbb, marktprijzen)

Bron: Eurostat

Uit figuur 3 lezen we af dat het loonaandeel in eigen land minder drastisch daalde dan in andere landen. Recent was dit onder meer te danken aan een gevoelige uitbreiding van deeltijdarbeid, loonbaanonderbrekingen en tijdskredieten, economische werkloosheid,... waardoor we in het heetst van de crisis heel wat arbeid aan boord hebben kunnen houden. Inmiddels worden we echter door de realiteit ingehaald. De Europese Commissie verwacht dat het loonaandeel ook in ons land de komende jaren bergafwaarts gaat. De Hoge Raad voor de Werkgelegenheid stelde recent vast dat de invloed van technologische vooruitgang zich ook bij ons steeds meer laat voelen.² Middengekwalificeerde functies komen alsmaar moeilijker aan de bak in een economisch systeem waar industriële productiejobs verdwijnen naar lageloonlanden. Tussen 2000 en 2013 is het aandeel van middengekwalificeerde functies in eigen land gedaald met 3,3 procentpunten. Het aandeel van hooggekwalificeerde banen nam toe met 3,9 procentpunten. Het aandeel van laaggekwalificeerde banen bleef ongeveer stabiel. Naarmate middengekwalificeerde banen verdwijnen (en ook de zogenaamde sociologische 'middenklasse') worden laaggekwalificeerde banen ingepikt door hogergeschoolden (verdringing). Een problematisch

² Zie ook ETION Inspiratienota 92 'Werkbaar en wendbaar werk: de onvermijdelijkheid van het noodzakelijke' (november 2016), waarin de invloed van de digitalisering op de arbeidsmarkt meer uitvoerig wordt besproken.

gevolg is dat een derde van onze bevolking op arbeidsleeftijd niet aan de bak komt. Dat is ondanks alle inspanningen rond vorming en activering nog altijd evenveel als een decennium geleden. Bij de groep met ten hoogste een diploma lager secundair onderwijs ligt deze inactiviteitsgraad zelfs op 56,5% (tegenover 29,6% voor diploma's hoger secundair en 14,5% voor hoger onderwijs).

Een derde van onze bevolking op arbeidsleeftijd komt niet aan de bak.

We verwachten niet meteen beterschap. In ons land maakt 39,1% van de werkgelegenheid (meer dan 70%) kans op een volledige digitalisering in de toekomst. Het grootste deel van de ambachtslieden, het administratief en dienstverlenend personeel, de verkopers en de bedieners van machines worden getypeerd door een hoge kans op digitalisering. Niet alleen de Hoge Raad maakt zich zorgen omtrent de impact van digitalisering op de arbeidsmarkt. Wereldwijd zijn arbeidseconomen er niet meer zo zeker van of het proces van creatieve destructie zal blijven uitmonden in een alsmaar groeiend aantal banen. Waar de voorbije 100 jaar productiviteitsgroei en technologische vernieuwing systematisch hebben geleid tot netto banencreatie, is dit in de toekomst minder zeker. Digitalisering zal er hoe dan ook toe leiden dat steeds minder mensen in staat zullen zijn om steeds meer toegevoegde waarde te produceren, ook in dienstensectoren waar de arbeidsintensiteit tot nu toe op peil kon blijven. De automatisering dringt heden echter ook door in tertiaire en zelfs quartaire sectoren (de robot Zora in de zorgsector is maar één voorbeeld).

4. Samenspel arbeid en vrije tijd

Opmerkelijk is dat de technologische veranderingen nu reeds leiden tot veranderende verwachtingen ten aanzien van de wijze waarop een job wordt ingevuld. Het aantal voltijdse banen loopt snel terug, ook bij ons. De voorbije jaren vond banencreatie uitsluitend plaats via deeltijdse en tijdelijke arbeid. Opvallend is ook de behoefte aan meer vrije tijd. Mensen willen in hun loopbaan langer werken maar niet wanneer ze het grootste deel van hun carrière moeten renderen aan de volle 100%. Spreiding van de loopbaan, loopbaansparen,... zijn wel degelijk zeer concrete vragen van werknemers. We durven te geloven dat de zelfontplooiing van medewerkers steeds vaker een samenspel zal worden tussen arbeid en vrije tijd. Vandaag zien we reeds dat mensen hun ongebruikte competenties steeds vaker ontplooiën in hun vrije tijd.³ Dat is deels kritiek op bedrijven en organisaties die er blijkbaar niet in slagen om de talenten van mensen maximaal te benutten. In de toekomst moeten we echter vrezen dat sommige competenties overbodig zullen worden, althans vanuit een puur economisch standpunt.

De verdeling van de koek zal steeds minder gebeuren op basis van (betaalde) arbeid.

Indien deze redenering steek houdt, dan moeten we vrezen dat we hoe langer hoe meer zullen terechtkomen in een economisch systeem waarin de verdeling van de koek steeds minder zal gebeuren op basis van (betaalde) arbeid. De digitalisering en automatisering zullen niet alleen routinematige banen doen verdwijnen maar ook steeds meer midden- en zelfs hogeschoolde beroepen onder druk zetten, ook in dienstensectoren. Deeltijdarbeid en tijdelijke banen zullen een steeds groter gewicht

³ Zie ook tijdsbudgetonderzoek van de VUB.

innemen in de banencreatie en uiteindelijk in het geheel van de economie. Dat is op zichzelf niet noodzakelijk een nefaste zaak. In eerste instantie betekent deze verschuiving dat de koek kan verdeeld worden over meerdere personen, wat een uitstekend middel is om mensen langer aan het werk te houden. Maar deze herverdeling zal snel stoten op grenzen. Sommige jobs, zeker de kennisintensieve, zijn niet eenvoudig deelbaar. Bovendien blijft het onvermijdelijk dat bepaalde jobs zullen verdwijnen waardoor er geleidelijk steeds minder arbeidstijd te verdelen valt. De koek verdelen is leuk wanneer hij groter wordt. Als de arbeidskoek krimpt ten nadele van de kapitaalkoek dan riskeert arbeidsherverdeling zichzelf vast te rijden. Immers al deze factoren lijken de daling van het loonaandeel zoals in figuur 3 te zullen bestendigen.

5. Maatschappelijke gevolgen

De totale economische koek die we jaarlijks bakken zal nochtans groot genoeg blijven. Immers, dankzij de productiviteitswinsten die eigen zijn aan de technologische vooruitgang hoeft er helemaal geen verlies aan economische toegevoegde waarde te zijn. Integendeel, we zullen alsmaar meer kunnen produceren met minder arbeidstijd. De vraag is of we een economisch systeem op de been kunnen houden indien die toegevoegde waarde alsmaar ongelijker wordt verdeeld. Om de economische kringloop draaiende te houden, is er nood aan een voldoende grote vraag en dus ook een voldoende hoog macro-economisch inkomen.

Een eerste mogelijkheid om aan dit ongelijk verdelingsprobleem te verhelpen, is een aanpassing van de fiscaliteit. We zouden kapitaal meer kunnen belasten om alzo de financiering van de publieke voorzieningen veilig te stellen en een deel van de toegevoegde waarde te verdelen via een omweg of althans veel minder via de factor arbeid. We denken hier ook aan een echte robotbelasting. Immers in de toekomst zijn robots het nieuwe kapitaal. Deze robotbelasting zou ook kunnen geheven worden onder de vorm van een belasting op de toegevoegde waarde van productie-eenheden of ondernemingen. Een probleem met dit soort belastingen is en blijft echter de mobiliteit van de grondslag. Ook robots zijn verplaatsbaar. Een Europese aanpak zou kapitaalvlucht in belangrijke mate een halt kunnen toeroepen, maar het ziet er niet naar uit dat zo'n aanpak er vlug zal komen. Een lichtpunt is wel dat digitalisering een wereldwijd fenomeen is waaraan niemand ontsnapt. Zelfs Donald Trump zal geen muur kunnen opwerpen tegen de vooruitgang in de VS. Naties zullen in hun toektocht naar een nieuw socio-economisch model dus mogelijk gedwongen worden tot samenwerking.

Een zeer concrete mogelijkheid — waarvoor ondernemingen steeds nadrukkelijker zelf vragende partij zullen worden — betreft financiële participatie van medewerkers, waardoor hun aandeel in de toegevoegde waarde niet beperkt blijft tot het ontvangen loon maar aangevuld wordt met een winst- of zelfs dividendcomponent. Ook hiermee zou de toenemende ongelijkheid een halt kunnen worden toegeroepen. Dit model van mede-eigenaarschap laat overigens toe om medewerkers veel meer te betrekken bij het reilen en zeilen van de onderneming. Zeker de komende jaren lijkt financiële participatie van medewerkers een extra troef in tijden van digitalisering en snel veranderende economische omstandigheden.

We zullen op één of andere manier kapitaal moeten belasten, eventueel via een robotbelasting.

Financiële participatie van medewerkers kan ongelijkheid een halt toeroepen.

Zowel een nieuwe fiscaliteit alsook de financiële participatie van medewerkers bieden een uitweg uit de zich ontwikkelende maatschappelijke impasse. Een combinatie van beide lijkt zelfs aangewezen. Maar zelfs dan nog, mocht arbeid in een verre toekomst voor steeds meer mensen een alsmaar kleinere rol van betekenis spelen in de bijdrage die zij kunnen leveren tot het economisch gebeuren, zullen we moeten zoeken naar nieuwe maatschappelijke rolpatronen. De vraag naar een BI zal steeds nadrukkelijk op tafel komen te liggen. Of dit werkelijk het onvoorwaardelijke BI wordt, zoals beschreven in paragraaf 1, is niet zeker. Mogelijks worden er aan de toekenning van dit BI toch enkele voorwaarden gesteld. Bijvoorbeeld het opnemen van maatschappelijk nuttige taken, al of niet tegen betaling van gepresteerde arbeid bovenop dat basisinkomen. Zeker is dat men in een hypergeautomatiseerde samenleving zal gedwongen worden om na te denken over een nieuwe manier om toegevoegde waarde te verdelen. Als we willen dat fabrieken blijven draaien, dan zullen mensen moeten consumeren. Dat laatste vergt besteedbaar inkomen, al dan niet via (betaalde) arbeid.

6. De haalbare utopie?

Einstein wist reeds dat je problemen niet kunt oplossen met een denkwijze die ze heeft veroorzaakt. In de aan de gang zijnde discussies over het BI proberen we net dat te doen. We willen het BI een plaats geven in een systeem waar mensen werken voor een arbeidsinkomen en de overheid het gros van haar inkomsten haalt door daarop belastingen te heffen. In zo'n systeem wordt een BI snel onbetaalbaar.

In deze nota hebben we een denkwijze ontwikkeld waarbij we het idee van een BI loskoppelen van het huidige economische en maatschappijmodel. De vraag is immers of dit model nog een duurzame toekomst heeft als betaalde arbeid niet langer de basis zal kunnen vormen voor de verdeling van de economische toegevoegde waarde? Immers globalisering, maar vooral technologische verandering en digitalisering vragen om een ander maatschappijmodel. Een robotbelasting of een belasting op toegevoegde waarde in combinatie met een grotere spreiding van kapitaal zijn alvast een optie. Ze kunnen op termijn de basis vormen voor de financiering van een basisinkomen dat er hoe dan ook lijkt te zullen komen.

Een dergelijk systeem met een BI zal er anders uitzien dan de proefballonnetjes die we daarover de voorbije jaren hebben zien passeren. Het BI van de toekomst zal de basis worden voor de verdeling van toegevoegde waarde in een economisch systeem waarin mensen niet langer (voltijds of massaal) zullen moeten werken voor hun inkomen. Dit systeem is altijd een utopie geweest. Het wordt echter hoe langer hoe meer een haalbare utopie.

Referenties

VAN PARIJS Ph. en VANDERBORGHT Y., *Basic Income, The instrument of freedom*, Christen-Democratische Reflecties, jg. 4, nr. 1, maart 2016, Ceder, Brussel.

We zullen gedwongen worden om na te denken over een nieuwe manier om toegevoegde waarde te verdelen.

Auteurs: Geert Janssens
(hoofdeconoom ETION)
Assessoren: Adviesraad Structurele Groei
Eindredactie: Isabelle Verlinden
Vormgeving: Lieve Swiggers
Foto: Shutterstock.com
Website: www.etion.be
V.U.: ETION Ledenwerking vzw